

Frederick Forsyth & Tony Kent

De wraak van Odessa

Vertaald uit het Engels door
Guus van der Made en Catalien van Paassen

A.W. Bruna Uitgevers

Proloog

Washington D.C., Verenigde Staten van Amerika

Vrijdag 23 mei 2025

Senator Jack Johnson bewonderde zijn nieuwe, op maat gemaakte smoking in de spiegel. Die paste perfect en dat mocht ook wel. Hij had hem meer gekost dan zijn eerste auto. Maar de prijs was het waard. Het was een speciaal pak voor een speciale avond. Een avond die een nieuw hoofdstuk in zijn leven inluidde.

Dat was althans het plan. Maar zoals met veel plannen zou er niets van terecht komen. Want ook al wist Johnson het niet, dit was het pak waarin hij zou sterven.

Johnson had zichzelf nooit als een belangrijk man beschouwd. Anderen wel. De persoonlijke beveiligingsunit die beneden in zijn keuken haastig een maaltijd naar binnen zat te werken was daar het bewijs van. Maar het idee dat zijn werk hem op de een of andere manier ‘bijzonder’ maakte? Daar had hij nooit in geloofd.

Toen hij in 2020 voor het eerst was gekozen, had hij natuurlijk wel rekening gehouden met enige inbreuk op zijn privacy door de media. Maar hij had niet gerekend op hun belangstelling voor wat hij als zijn alledaagse privéleven beschouwde, of hoe een tragedie die aandacht zou aanwakken en die tot een laserfocus zou versterken.

Zijn vrouw, Rita, was ziek geworden en vroeg in zijn eerste termijn overleden, waardoor hij van de helft van het

meest bejubelde nieuwe glamourstel in Washington D.C. in de meest getrooste weduwnaar veranderde. Het was de donkerste periode van zijn leven geweest, waarvan elk detail werd opgezogen door het perskorps dat altijd op zoek was naar nieuws.

Johnson nam het hun niet kwalijk – dit was het leven waarvoor hij had gekozen – maar hij was blij toen de aandacht eindelijk minder werd. Het liet hem achter in wat in deze stad voor normaliteit doorging.

Een normaliteit waarvan hij verwachtte dat er vanavond een einde aan zou komen.

Hij had Elizabeth drie maanden geleden leren kennen en ze hadden sindsdien maar heel weinig tijd samen doorgebracht, maar er was over zijn gevoelens geen twijfel mogelijk. Er was maar één ander iemand geweest die zo'n uitwerking op hem had gehad. Na bijna vier jaar alleen was Johnson er klaar voor.

Net als de roddelpers van D.C.

Het was onmogelijk om de pers erbuiten te houden. Niet als ze eenmaal het minste vermoeden van een nieuwe relatie hadden. Een krantenkop roken. Maar hij had in zijn eerste ambtstermijn een heleboel geleerd. Hij had een veel beter begrip van hoe de hele machinerie werkte. Wat hij niet kon tegenhouden, kon hij in elk geval manipuleren.

De pers zou Elizabeth leren kennen. Ze zouden hun verhaal krijgen.

Maar dan wel op zijn voorwaarden.

Bij die gedachte glimlachte hij, terwijl zijn vingers vakkundig en bijna onbewust zijn vlinderdas strikten. Hij had vanavond zorgvuldig gekozen. Door de aard van het evenement – een grote fondswerving voor het Smithsonian – was maximale persaandacht gegarandeerd, waardoor de avond voor hen als een eenmalige coming-out als een stel zou die-

nen. Dat Elizabeth de keynotespreker van de avond was, maakte de keuze alleen maar beter, want ze was daardoor voor iedere aanwezige verslaggever direct herkenbaar.

Johnsons gedachten werden onderbroken door het geluid van een dichtslaande deur. Het geluid kwam van een paar etages lager. Hij liep vanuit zijn kleedkamer en suite de slaapkamer in.

De kamer was leeg, het kingsize bed onberispelijk opge maakt en onaangeroerd, precies zoals de bediende het uren eerder had achtergelaten. De hele kamer, net als de rest van Johnsons enorme herenhuis in Mount Pleasant, leek meer op een modelwoning dan een woonhuis.

Hij liep terug de kleedkamer in en hoorde enkele ogenblikken later een andere deur dichtgaan. Ditmaal niet met een klap. Hij besloot het te negeren. Hij was eraan gewend dat er vreemden in zijn huis rondliepen: zijn senatoriale staf, de driekoppige huishoudelijke dienst die voor het huis zorgde en de kleine groep van de politie van Capitol Hill, wiens taak het was om zijn veiligheid te bewaken. Hij was hier zelden of nooit alleen.

Hij glimlachte weer toen hij aan de avond dacht die voor hem lag.

Maar die glimlach verdween al net zo snel als hij was opgekomen, weggevaagd door het geluid van weer een deur die werd dichtgedaan. Deze keer veel zachter. Veel dichterbij.

Hij was in twee stappen terug in de slaapkamer.

Die was niet langer leeg.

‘Sophie?’

Hij sprak zodra hij de figuur die voor hem stond herkende, nog voor hij de details in zich had opgenomen. Die volgden snel, samen met een knoop in Johnsons maag.

Sophie Arnott was een middelbarescholier uit Ohio. Als veruit de beste leerling van haar schooldistrict had ze een

onbetaalde stageplek gewonnen op het kantoor van de nieuwe senator van haar staat: Jack Johnson. Ze zat nu in de vijfde week van haar zesweekse stage, waarin ze vier dingen duidelijk had laten zien. Ze was buitengewoon intelligent. Ze was intellectueel volwassener dan haar leeftijd. En ze was ongelooflijk aardig; in iets meer dan een maand had ze goede vrienden gemaakt in een senatoriale staf die normaal ontzettend prikkelbaar was.

Al deze drie eigenschappen waren positief en Sophie had een goede startpositie voor de politieke carrière die ze ambieerde. Maar het vierde punt? Haar nauwelijks verhulde en totaal ongepaste seksuele aantrekkingskracht tot haar veel oudere baas, dát was een probleem. En dat probleem dreigde nu uit te groeien tot een schandaal: een minderjarige stagiair in de slaapkamer van een Amerikaanse senator in een lange, dichtgeknoopte regenjas met de deur achter zich gesloten.

De romantische interesse was al in haar tweede week duidelijk geworden. Zelfs Johnson, die berucht was om zijn onvermogen om 'signalen' op te pikken, had het niet kunnen negeren. Hij had ervoor gekozen om de verliefdheid door de vingers te zien, omdat hij het vreselijk zou hebben gevonden als haar kinderlijke verliefdheid haar stage zou bederven. Maar toch was hij voorzichtig geweest. In die vijf weken had hij er zorgvuldig op gelet dat hij nooit alleen met Sophie Arnott in een ruimte was geweest.

Tot op dit moment.

Toen Sophies lippen zich tot een koket glimlachje vormden, begon zijn hart sneller te kloppen, maar dat kwam niet uit opwindning voort. In plaats daarvan was het een mengeling van nervositeit en adrenaline die door zijn lichaam stroomde. De zeer reële sensatie van een koude rilling over zijn ruggengraat was onmogelijk te negeren. Zijn hand

gleed instinctief naar zijn zak om zijn telefoon te zoeken, terwijl hij zich afvroeg wie hij om hulp zou kunnen bellen. Die gedachte duurde niet langer dan amper een moment en eindigde bij het beeld van de telefoon in de woonkamer drie etages lager. Hij had hem daar aan de lader laten liggen.

Nog steeds in de hoop dat hij dit verkeerd interpreteerde, nam Johnson een moment de tijd om de details in zich op te nemen. Dat hielp niet om zijn angst te onderdrukken. Sophies gezicht was opgemaakt zoals een tiener zou denken dat ze een volwassene zou kunnen verleiden: dieprode lippen, te veel rouge op haar wangen, onmogelijk lange wimpers. Haar lange, bruine haar, dat ogenschijnlijk professioneel gekapt was, viel langs haar rug naar beneden.

En haar kleding? Wat zat er onder die regenjas?

Het was een vraag die Johnson hoopte nooit beantwoord te krijgen.

Er was nauwelijks een seconde verstreken sinds hij haar naam voor het eerst had genoemd. Het was lang genoeg voor hem om er zeker van te zijn wat er gaande was, maar toch klonken zijn volgende woorden als een vraag.

‘Sophie, wat doe je hier?’

Dat nerveuze glimlachje. De hand die ze op haar heup legde, elke centimeter van die beweging verraadde haar nervositeit.

‘Je weet waarom ik hier ben... Jack.’

Johnsons voornaam klonk verkeerd uit haar mond en dat werd nog eens verergerd door de hese toon in haar stem. Ze moest dit moment talloze malen in haar hoofd hebben afgespeeld. De seksfantasie van een kind. Een veel gevaarlijkere fantasie dan ze zich kon voorstellen.

Johnson begon in paniek te raken.

‘Hoe ben je hier binnengekomen?’

‘Ik ben gewoon naar binnen gelopen. Ik wilde je zien. Buiten kantoor. En ik wilde dat jij mij zou zien.’

Johnson dacht aan zijn beveiligingsunit. Natuurlijk hadden ze haar binnengelaten; ze was een medewerker. Maar stel dat een van hen had gezien hoe ze was opgemaakt? Wat zouden zij denken dat zich achter de gesloten deuren van de slaapkamer afspeelde?

‘Dus wil je me zien?’

Terwijl ze sprak, trok Sophie met trillende vingers de bovenste knoop van haar regenjas los. Toen de volgende. Nu had ze Johnsons volle aandacht. Maar niet op de manier die ze had verwacht.

‘Stop.’

Hij snauwde het bevel, terwijl hij de afstand tussen hen verkleinde. Hij kon al naakte huid onder de regenjas zien en een glimp van kant die lingerie suggereerde. Voor ze nog meer kon onthullen, greep hij Sophies hand beet.

‘Dit kun je niet doen, Sophie. Dit is verkeerd.’

Ze trok haar hand weg en deed een paar stappen naar achteren en Johnson liet haar gaan. Het laatste wat hij nodig had was een aanklacht wegens mishandeling. Hij zag de verwarring op haar gezicht. De onschuld achter haar bedoeling.

‘Maar... Ik dacht...’

‘Dat heb je verkeerd gedacht.’

‘Ik dacht dat we dit allebei wilden.’

‘In godsnaam, Sophie. Je bent nog maar een kind. Je weet helemaal niet wat je wilt, nog niet. Maar ik ben het in elk geval niet.’

Ze deed een pas naar hem toe en zocht met haar handen de zijne.

‘Maar jij bent het wel. Jij bent het altijd geweest. En ik weet dat je mij ook wilt. Ik heb gezien hoe je naar me keek.’

Nu was het Johnsons beurt om een pas achteruit te doen. Om afstand tussen hen te scheppen. Toen hij sprak, hield hij zijn toon vastberaden. Met opzet vaderlijk.

‘Wat je denkt te hebben gezien klopt niet. Het spijt me. Ik ben tweeënveertig jaar oud, Sophie. Ik ben oud genoeg om je vader te zijn.’

‘Maar dat ben je niet...’

Toen ze naderbij kwam, lag de glimlach weer op haar gezicht.

‘Zo is het genoeg.’ Ditmaal klonk Johnson vastberaden. ‘Ik wil dat je mijn huis verlaat.’

Sophie opende haar mond om antwoord te geven. De senator gaf haar geen kans. Hij pakte haar bij haar schouders en dwong haar naar de deur van de slaapkamer.

‘Geen woord meer, Sophie. Dit is nu afgelopen.’

Ze waren in een paar passen bij de gesloten deur. Met een hand op Sophies schouder om te voorkomen dat ze terug de kamer in zou lopen, stak Johnson zijn andere hand uit om de deur te openen. Er gebeurde niets. De deur zat op slot en zijn eigen sleutel was nergens te bekennen.

Hij draaide Sophie om zodat ze hem aankeek. Zijn geduld was op.

‘Waar is de sleutel, verdomme?’

‘Ik... Ik heb hem niet op slot gedaan.’

Johnson geloofde haar niet. Er waren drie sleutels voor deze kamer. De huishoudelijke dienst had er een. De beveiliging had er een. En de derde was van Johnson. En als hij in deze kamer was, zat die altijd in het slot.

Als hij er nu niet in zat, dan had iemand hem gepikt.

‘Schei uit met die spelletjes.’ Er lag een strenge klank in zijn stem. No-nonsense. ‘Doe de deur open.’

‘Dat kan ik niet. Ik heb hem niet op slot gedaan.’

Even voelde Johnson de behoefte om te schreeuwen,

maar net toen hij zijn stem wilde verheffen, zag hij iets in Sophies ogen. Ze sprak de waarheid. Dat besef riep twee onvermijdelijke vragen op: *Als zij de deur niet op slot had gedaan, wie dan wel in godsnaam? En waarom?*

Het mysterie was nauwelijks een moment later vergeten, overschaduwd door een smerige smaak in zijn mond en een onaangenaam, merkwaardig gevoel in zijn keel. Verward draaide Johnson zich om en zag de eerste zwarte rooksluizen door de smalle spleet tussen de afgesloten deur en het tapijt van de slaapkamer door kringelen.

Zijn hart sloeg op hol toen hij de enig mogelijke conclusie trok.

‘BRAND!’

Door zijn kreet maakte Sophie een geschrokken beweging, maar hij schonk geen aandacht aan haar. Hij was al bij de deur, vastbesloten om hem deze keer open te krijgen. Eerst probeerde hij de kruk weer – tijdverspilling – en vervolgens probeerde hij het met zijn schouder. Vier. Vijf. Zes maal beukte hij met zijn deltaspiert tegen de dikke houten barrière.

Hij negeerde de pijn die bij elke klap heftiger werd.

En de deur negeerde zijn gebeuk.

Hij stapte naar achteren, hijgend van de inspanning en de giftige mengeling die de lucht om hem heen begon te vormen. Nu pas drong het tot hem door dat de deur, net als alle andere toegangswegen tot de kamer, vrijwel zeker verstevigd was. Een onbedoeld nadeel van de beveiligingsinspectie die het huis had ondergaan voor Rita en hij er waren ingetrokken.

De rook werd snel dikker, in een tempo dat Johnson nauwelijks kon geloven. Wat eerst een dun sliertje was, veranderde in een uitbarsting. De geur brandde in zijn neus en deed zijn longen samentrekken.

‘HELP!’ gilde Johnson, terwijl hij een pas naar achteren deed en op de deur mikte, in de hoop dat zijn voet in staat zou zijn om te bereiken wat zijn schouder niet was gelukt.

‘HELP!’

‘HELP!’

De kreet van Sophie overstemde het zware geluid van Johnsons schoen tegen de deur.

Hij probeerde het nog eens.

De deur – die absoluut verstevigd was – trilde niet eens.

Johnson stapte achteruit en moest zijn best doen om het braaksel dat hij in zijn keel voelde te onderdrukken. De rook werd met de seconde dikker. Nog een paar seconden en de deur zou volledig aan het zicht onttrokken zijn.

‘HELP!’

Ze schreeuwden nu allebei. Luid, maar steeds wanhopiger.

Er kwam niemand. Johnson had zich al afgevraagd waarom niet. Het was een groot huis, maar niet zo groot dat zulk luid geschreeuw niet te horen zou zijn. Zijn conclusie lag voor de hand: zijn beveiligingsunit was niet in staat om door de vlammen te komen.

‘HELP. ALSJEBLIEFT, HELP ONS.’

Johnson werd getroffen door de zwakte van Sophies stem toen ze nog een laatste keer om hulp riep. De rook was overal, vulde de slaapkamer en de kleedkamer en suite. Het had van hem al zijn tol geëist, maar hij besepte nu hoeveel erger het de longen van de tiener had aangetast. Hij wierp een blik op haar; haar huid was bleek en wat ooit haar maaginhoud was geweest sierde nu de voorkant van haar regenjas.

Het meisje was stervende. Ze waren allebei stervende. Tenzij Johnson de kracht kon vinden om hen te redden.

Hij nam Sophie in zijn armen, worstelde zich naar het

uiteinde van de kleedkamer en legde haar daar in de hoek op de grond. De deken van rook was hier minder dik.

Hij bleef laag bij de grond en zijn blik viel op twee zware houten schoenspanners. Hij kroop ernaartoe, pakte ze op en liep toen langzaam terug naar de slaapkamer. Naar het enige raam, dat op de tuin van het huis uitkeek.

Het raam was sinds Johnsons verkiezing afgedicht. Een te gemakkelijke toegangsweg voor iemand met slechte bedoelingen, was hem destijds gezegd. En dus had hij het advies van zijn beveiligingsunit opgevolgd en het glas laten verstevigen en het frame laten vastzetten, zodat het raam niet meer geopend kon worden. Destijds had dat verstandig geleken.

Hij probeerde overeind te komen, maar in eerste instantie weigerde zijn lichaam zijn bevel op te volgen. Het braaksel dat hij had weten in te houden vocht zich nu een weg naar buiten, over zijn handen en de houten schoenspanners die hij beet had, en even voelde hij hoe zijn linkerelleboog het begaf, waardoor hij bijna op zijn gezicht op het tapijt naast hem viel.

Johnson weerstond de aandrang zich te laten vallen. Hij wist hoe dat zou eindigen: eenmaal neer zou hij nooit meer opstaan. In plaats daarvan verzamelde hij zijn laatste restje energie en dwong zichzelf op te staan. Nauwelijks in staat om overeind te blijven staan en stikkend in het gif dat hem omringde, nam hij de eerste schoenspanner in zijn rechterhand en ramde met zijn laatste krachten tegen het glas. Het liet nog geen barstje achter. Hij sloeg nog eens. En nog eens. En nog eens. Hij sloeg telkens opnieuw, de ene slag nog zwakker dan de andere, terwijl hij de rook in zijn longen zoog.

Bij de vierde slag brak de schoenspanner in zijn hand. Hij keek naar de tweede, die hij in zijn linkerhand had maar die

nu nauwelijks meer te zien was. En op dat moment beseft
hij hoe nutteloos zijn pogingen waren.

Hij liet hem op de vloer vallen.

En daarna viel hij ernaast neer.

Terwijl hij wegdreef, dacht hij aan Rita.

Hij dacht aan Elizabeth.

En hij dacht aan Sophie Arnott, het kind dat zijn lot zou
delen.

Stuttgart, Bondsrepubliek Duitsland
Zaterdag 27 september 2025

Karl Weber sprong al in de lucht nog voor de bal het net had geraakt en zijn uitzinnige gejuich was al net zo onsaamenhangend als dat van de duizenden om hem heen. De hele Cannstatter Kurve was overeind gesprongen door een briljant individueel moment van VfB Stuttgarts iconische nummer 10, Bobby Wright, wiens veertig meter lange sprint eindigde met een kanonskogel vanaf de hoek van het strafschopgebied.

Het wonderschone doelpunt had de uitslag definitief zeker gesteld. VfB stond met 4-0 voor met nog maar vijftien minuten te spelen, wat het voor TSG Hoffenheim bijna onmogelijk maakte om nog terug te komen. Het was het soort uitslag dat gevierd moest worden, vooral omdat het tegen een van de grootste rivalen van de club was. En dat was precies wat Weber van plan was, net als zovelen om hem heen.

Hij veegde wat een emmerlading bier leek uit zijn ogen en door zijn haar, terwijl hij dwars door de aanhoudende regen van bier bleef juichen, graaiend en knuffelend en schreeuwend tegen degenen die het dichtst bij hem stonden. Hij was niet de enige. Wrights treffer had een explosie van onbeheerste euforie teweeggebracht op VfB's beruchte tribune, waar de fanatiekste supporters van de club za-

ten. Op elke andere plek zou Webers reactie overdreven hebben geleken. Hier was het niet meer dan een druppel in een oceaan van manische opwinding.

Terwijl de waanzin de tribune overspoelde, lette niemand op het veld. Niemand keek hoe de bal uit het doel werd gehaald of werd teruggelegd op de middenstip, klaar voor het laatste deel van de wedstrijd. In plaats daarvan bleef het gejuich minutenlang aanhouden, met fans die elkaar feliciteerden alsof ze die vier goals zelf hadden gemaakt.

Daarom waren de supporters van de Cannstatter Kurve de allerlaatsten die de komst van de dood in de MHP Arena opmerkten.

Weber registreerde de eerste schoten nauwelijks. Hij hoorde ze pas toen zijn hoofd diep in de schouder van zijn veel langere vriend Philipp Rüdiger zat geduwd. Weber en Rüdiger kwamen al bijna dertig jaar bij VfB, samen met hun maat Florian Aber. Geen van de drie mannen merkte de plotselinge verandering in de sfeer.

De tweede serie schoten kwam seconden later. Deze keer merkte Weber het lawaai wel op, maar zijn hersenen waren nog te afgeleid om zich af te vragen wat de oorzaak kon zijn. Dat veranderde een moment later met de derde, vierde en vijfde serie schoten, die bijna gelijktijdig volgden.

Weber keek in verwarring om zich heen. Zijn eerste gedachte was vuurwerk, maar iets in hem zei 'nee'. Misschien kwam het door het volume. Te luid voor vuurwerk in het stadion. Of misschien kwam het door de karakteristieke gewelddadigheid die met het geluid gepaard leek te gaan. Wat het ook was, zijn instinct bleek juist toen hij een zesde, zevende en achtste ronde schoten hoorde en beseftte dat wat hij voor vreugdekreten had gehouden kreten van angst waren geworden.

Hij draaide zich naar Aber rechts van hem met de bedoe-

ling een bevel te schreeuwen. Zijn vriend was hem voor.

‘RENNEN!’

Aber duwde Weber schreeuwend naar voren. Zijn woorden werden overstemd door het lawaai om hen heen en vervolgens volledig overschaduwde door een nieuwe reeks schoten, deze keer veel dichterbij. De hele Cannstatter Kurve was zich nu bewust van de dreiging en een heel deel van de tribune leek als één geheel te bewegen, waarbij ze de doodsbanige Weber, Aber en Rüdiger meesleurden.

Terwijl de drie mannen renden, bleven de schoten klinken. Sommige klonken ver weg. Andere klonken dichtbij. Waar ze ook vandaan kwamen, Weber kon ze onmogelijk zien en had er geen controle over of hij erheen bewoog of juist ervanaf. Hij kon zich in de verpletterende omhelzing van de menigte alleen maar staande houden, terwijl zijn ademhaling bijna werd afgesneden door de lichamen die van alle kanten tegen hem aandrukten.

Weber probeerde zich los te worstelen. Hij wilde wanhopig beter kunnen zien waar de menselijke golf hem heen voerde en wilde graag een glimp opvangen van zijn twee vrienden, die nu ergens in het gedrang voor hem waren verdwenen. Het was onmogelijk. Duizenden mensen waren samengesmolten tot één onweerstaanbare en hersenloze entiteit die slechts door één ding werd gedreven, de drang om te ontsnappen.

Daar kon één man niets tegen beginnen.

Meer schoten. Meer gegil.

Als reactie leek de menigte zich nog dichterbij elkaar aan te persen. Alsof de mensen buiten zich een weg naar binnen probeerden te vechten. Het verergerde de toch al ondraaglijke benauwdheid door de lichamen die van alle kanten diep in Webers borst, schouders en rug drukten. Op dat moment was het helemaal onmogelijk om adem te ha-

len: zijn longen en ribbenkast konden niets beginnen tegen de overdruk die hem omringde.

Hij vocht om lucht. Om ruimte. Maar hij wist dat het hem niet lukte. Dat hij dit niet zou overleven.

Een nieuwe serie schoten bracht verlichting. Alleen al door het geluid wist Weber dat deze van het dichtstbij kwamen. Een mengsel van bloed en andere lichaamssappen dat vanuit een onzichtbaar slachtoffer in zijn gezicht werd gespoten bevestigde zijn instinct.

De nabijheid van de schutter had op de een of andere manier een deel van de menigte uiteengedreven, alsof ze hadden besloten hun kansen in een andere richting te wagen. Het verlichtte de druk op Weber, waardoor hij voor het eerst in wat als minuten aanvoelde weer kon ademen. Hij kon daardoor ook om zich heen kijken.

Voor het eerst kon hij een schutter zien.

Hij registreerde de gelaatstrekken in een oogwenk. De man was een Arabier. Hij was gekleed in een bruin, militair aandoend pak uit één stuk dat op een pilootpak leek. En hij droeg een automatisch wapen, dat hij op dat moment uit Webers richting wegtrok en op een klein groepje richtte dat zich uit de menigte had losgemaakt.

Een groepje, zag Weber nu, met daarin een paar kleine jongetjes.

‘NEE!’

Zijn kreet had geen enkel resultaat en Weber keek vol afschuw toe hoe de schutter het vuur opende. De schoten gingen gepaard met een kreet die hij zelf slaakte:

‘ALLAHU AKBAR!’

Het was het ergste wat Weber ooit in zijn leven had gezien. De gruwelijkste daad die hij ooit had meegemaakt. Het verdoofde hem lichamelijk. Niet in staat om zich te bewegen, zag hij hoe dezelfde schutter nog twee rondes scho-

ten op de vluchtende menigte afvuurde, beide keren met dezelfde vreugdekreet naar zijn god. Die verlamming bleef aanhouden toen de man hem zag en dus bleef Weber als aan de grond genageld staan toen het wapen op hem werd gericht.

Als de man een kans had gekregen om te schieten, zou Weber dood zijn geweest. En toch voelde hij geen opluchting toen de man in plaats van het vuur te openen door een onzichtbare schutter werd doorzeefd met kogels, waardoor hij met een klap tegen de grond werd geslagen.

Weber merkte hier allemaal niets van. Niet van zijn eigen overleving. Niet van de dood van de terrorist die zoveel mensen had vermoord. Niet eens dat er een einde aan zijn nachtmerrie kwam. In plaats daarvan bleven zijn ogen gericht op de lichamen die een paar meter voor hem lagen.

De lichamen van drie VfB-fans, niet jonger of ouder dan hij en zijn vrienden waren geweest toen ze naar hun eerste wedstrijd gingen. Drie jongens die een paar minuten geleden zonder twijfel diezelfde goal hadden gevierd.

Drie jongens die nooit meer een zonsopgang zouden zien.